

OVERGADEN.

VELKOMMEN TIL FERNISERING
2. SEPTEMBER KL. 17-20

To af Tyrkiets fremtrædende kunstnere smelter i denne udstilling sammen til én og iscenesætter en tunnel fuld af tricks, gys og hverdagsmagi.

SAMTALE

I deres første fælles projekt er kunstnerne Cevdet Erek og Ahmet Ögüt smeltet sammen til én og samme person; den mislykkede, men stolte alkymist Ahmet Cevdet Bey. I en stedsspecifik installation, der bl.a. består af kuriøse og kitschede objekter fra Istanbuls gadeboder inviterer han på en rejse ind i en verden, hvor grænserne mellem frygt, spænding og glæde er glidende, og hvor der vendes op og ned på vores sanser og orienteringsevne.

Cevdet Erek Hej!

Når man vågner, sker det nogle gange, at en stemme (ens jeg) dukker op og siger, at man skal gøre et eller andet på en bestemt måde, eller at man, på et givent tidspunkt, har gjort noget forkert. Kort efter, når man har spist morgenmad eller måske først ud på aftenen, siger den samme indre stemme det stik modsatte. Når de to stemmer taler på samme tid, opstår en tilstand af ustabilitet, indre diskussioner, angst og nogle gange endog indre tortur. Hvordan skaber Ahmet Cevdet Bey en balance mellem disse to stemmer?

Ahmet Ögüt Ahmet Cevdet Bey forsøger at dele de to stemmer med andre. Han forestiller sig situationer, hvor andre kan opleve det, han oplever. Men ikke nok med, at han forestiller sig situationerne; han skaber dem også. Hvad forventer Ahmet Cevdet Bey at få ud af det?

CE Hans egen oplevelse? Henviser det til spørgsmålet om de to stemmer? Først og fremmest håber jeg at opleve glæden ved at demonstrere noget, og samtidig nærer jeg vel også et håb om at lade andre få en enestående oplevelse (under mine forberedelser, kan jeg drømme om den glæde, denne person vil opleve). Og så er der selvfølgelig spændingen ved ikke præcis at vide, hvad der vil ske. Det er også en mærkelig definition af ens selv. Det lyder, som om der findes to forskellige selv. Din egen Candy Girl.¹ Candy til Candy. Nu forstår jeg, hvem de to piger, vi så i legetøjsbutikken, er. Du må endelig huske de to piger; den ene på en gyng. De er Ahmet Cevdet Beys stereostemme. Ok, hvordan reagerer Ahmet Cevdet Bey, når hans tanker er optaget af noget?

AÖ Der findes to jeg'er og så en person udenfor. Faktisk indfanger oplevelsen dem alle tre. Ahmet Cevdet Bey taler til sig selv, han taler højt, og alle, som passerer forbi, kan høre hans stereostemme. Det er min erfaring, at Ahmet Cevdet Bey typisk ser noget og synes rigtig godt om det uden fra første færd at vide hvorfor. Måske er det grunden til, at han gerne vil have andre til at opleve det samme. Måske er han nysgerrig efter at finde

Ahmet Cevdet Bey

ud af, hvordan andre vil forholde sig til spørgsmålet i hans hoved eller - som du siger - til de to stemmer. Sært nok forsvinder han uden at vente på at bevidne det. Han har tydeligvis meget at tænke på, da han forsvinder. Måske håber han at finde spor af den anden persons oplevelse, når han vender tilbage igen? Engang så jeg, hvordan Ahmet Cevdet Bey skrev "Jeg er tilbage om en time" ved indgangen til sin tunnel. Jeg blev optaget af spørgsmålet om, hvorvidt det ville være muligt at anslå, hvornår han tog af sted, og dermed anslå, hvornår han ville vende tilbage. Det var det ikke. Og det var han udmærket klar over.

CE At tale med sig selv, når der er andre til stede, er noget underligt noget at gøre, et tegn på vanvid. Men der findes en anden, mere udbredt oplevelse i samme stil: To mennesker taler sammen, men det, der bliver sagt, har egentlig ikke noget at gøre med den person, som der tales til, men mere med én selv, med et bestemt sted, en bestemt tanke eller en bestemt situation... en idealtilstand. Hvad siger du? Hvorfor skulle han tage af sted uden at vente? Flygter han fra noget? Eller er han utålmodig? Andre menneskers spor. Vil den person, som træder ind i horrortunnelen, efterlade sig spor? Det tror jeg. Måske var han ikke klar over, hvad der ville ske. Måske skrev han blot helt naivt "Jeg er tilbage om en

time". Han tænkte ikke over, at ord er vigtigere end handlinger. Når ordene står tilbage, er det usikkert, hvornår de blev skrevet (hvis de altså ikke står i en e-mail). Måske skrev han dem på samme måde, som hvis han havde sagt "Jeg er tilbage om en time"...

JEG ER TILBAGE OM EN TIME.

AÖ Jeg har mange spørgsmål i mit hoved om Ahmet Cevdet Bey. Vi tror, at der findes mennesker, der bærer et tegn eller mirakel i deres adfærd. Ahmet Cevdet Bey synes at være en af dem. Han er nabolagets vise galning. Vi må vende tilbage til udgangspunktet for at forstå hans adfærd. Ahmet Cevdet Bey kerer sig tydeligvis om den tredje person, gæsten eller, som vi ynder at sige, beskueren. Sådan som jeg kender ham, er hensigten med horrortunnelen at skabe plads til nogle sammenfald, der kan føre til en personlig oplevelse hos dem, der træder ind i den, ikke blot at skræmme. Derudover er hensigten, at få folk til at glemme deres egen placering i rummet og at få dem til at miste deres retningssans for en stund. I øjeblikket taler vi, to mennesker. Vi taler på samme tid og efter tur. Men vi taler ikke rigtigt med hinanden. Vi taler med Ahmet Cevdet Bey, men uden at få hans svar. Jeg tror ikke, at hans hensigt er at flygte, og han er heller ikke utålmo-

dig. Det er simpelthen bare på sin plads, at han ikke er der, så andre kan få deres egen oplevelse. Hvis han var til stede, ville der ikke være noget behov for dette rum; så ville det udelukkende blive en historie fortalt af ham.

Den besøgende vil ikke efterlade sig konkrete spor, men han/hun vil efterlade et "rygte", som Ahmet Cevdet Bey vil høre før eller siden. Jeg tror ikke, vi har at gøre med noget rædselsvækkende, vel? Hvilken slags frygt er der tale om, hvis den ikke er skrækkindjagende?

CE Den er bestemt ikke skrækkindjagende. Der er tale om frygt i en lille skala, blandet op med bekymring. Det er en kombination af barnlig frygt og social frygt. Af følelsen af ikke at blive anerkendt eller respekteret, af at føle sig mindreværdig, af udelukkelse, fremmedgørelse, ensomhed. En slags trefløjet frygt (det fandt jeg på lige nu). Måske vil Ahmet Cevdet Bey gerne se denne frygt i øjnene. Eller i hvert fald genkalde sig eller betegne den. Derudover er der rastløshed. Lad os få lidt rastløshed ind i horrortunnelen. Vil Ahmet Cevdet Bey fremkalde den?

Sammenfald, helt sikkert, og også desorientering. Det ville blive til en performance, hvis han var der. Derfor er det kun passende, at Ahmet Cevdet Bey ikke er til stede. Til ferniseringen kan vi stå bag væggen og småsnak-

kende se på, hvis du vil. Çelenk: Har I set Ahmet og Cevdet? Deniz: Nej. Kathrine: Nej. Publikum: Hvor mærkeligt! Lad os håbe, at der ikke er sket noget! Publikum uden sko: Se! Paraplyen på deres hoveder; det er det, der er sket!

HA HA HA!

Rygter. Det tror jeg ikke, der er ingen kommentarer endnu.

AÖ Vi frygter, at du måske er blandt dem, som vi har frataget hjem og rum. Selvfølgelig er det ikke Ahmet Cevdet Beys frygt, men en frygt, der tilhører alle dem, der går ind i tunnelen. Jeg har aldrig mødt Ahmet Cevdet Bey personligt. Er han ligesom en karakter fra en omrejsende kabaret? En Keloglan² eller en Meraklı Melahat³, som gerne vil dele sit kuriositetskabinet med andre?

CE Ja, det er deres egen frygt, men Ahmet Cevdet Bey er også et menneske. Har han ingen frygt? Jeg tror ikke, han er nogen af de nævnte, men hvis du spørger mig, hvem han så er, ved jeg det ikke. Han virker som en gentleman på mig. Selv hvis der opstår problemer, virker det ikke, som om han er ude på at genere nogen. +, ikke -.

AÖ Du har ret i, at han også nærer frygt. Men fordi han står bag tunnelens ide, møder denne frygt publikum i form af mærkværdigheder, absurditeter, middelmådigheder, groteskerier og banaliteter. Jeg har hørt, at Ahmet Cevdet Bey altid bestiller en "mixed grill", når han går på restaurant.

CE Din "mixed grill"? Er næsten klar, hr, kommer...⁴

1. Kendi: ens selv på tyrkisk. På tyrkisk udtales "candy" som kendi.
2. Keloglan: tapper dreng på tyrkisk, en fiktiv figur i den tyrkiske kultur. Han fungerer som stedfortræder for det anatolske folk, der kan have store drømme, er troende, sparsommelige, har tendens til skaldethed, det sværmeriske og er meget sporty.
3. Meraklı Melahat: meraklı betyder nysgerrig, Melahat er et tyrkisk pigenavn; et udtryk, der bruges om folk, der er for nysgerrige, især når det kommer til andres privatliv.
4. Anbefalet sang: "Ahmet Bey" in ceketi" af Baris Manco:

*Tjeneren Ahmet står tidligt op, han skal arbejde for føden
Ingen forstod, hvad indkomst betød for ham
Hvor alle andre gik med skjorter, gik Ahmet med jakke
Ahmets jakke blev en torn i øjet på hans kære*

*En dag var naboerne triste, fordi en fattig mand var død
Men naboerne kunne ikke finde penge til et ligklæde
Tjeneren Ahmet sagde "Verden er en løgn" igen og igen og tog sin jakke af
Han dækkede den fremmede og begravede ham*

*Endelig forstod alle, hvad indkomst og skæbne betød
Tjeneren Ahmet blev pludselig hr. Ahmet
Og jakken blev til hr. Ahmets jakke*

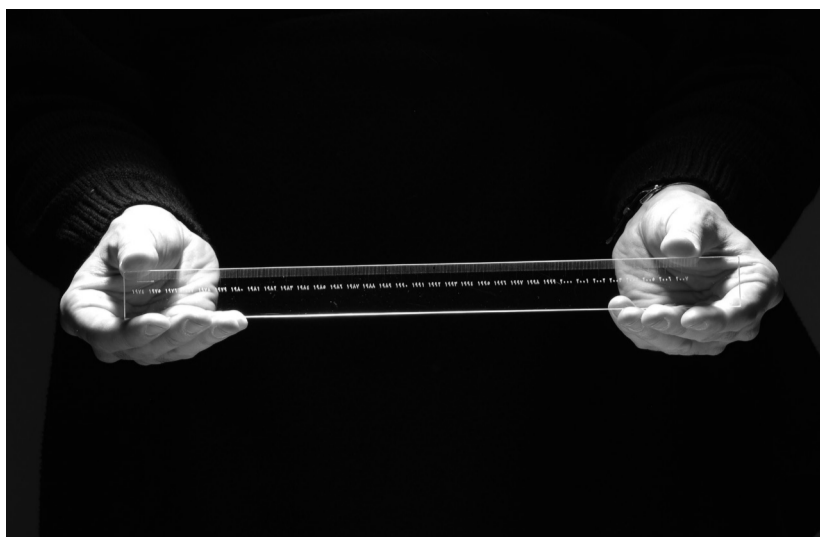
Hvordan jeg mødte Ahmet Cevdet Bey!

Af Çelenk Bafra

Første gang jeg mødte Ahmet Cevdet Bey kunne jeg have svoret på, at jeg kendte ham på forhånd.¹ Jeg befandt mig midt i en livlig samtale om så mange forskellige ting - kunst, politik, musik, steder og folk - at jeg næsten havde det som om gamle venner blev genforenet. Men jeg havde aldrig set Ahmet Cevdet Bey eller hans værker før, alligevel havde jeg adskillige tågede erindringer om ham.

Jeg har imidlertid en meget klar erindring om mit første møde med Ahmet. Det fandt sted sidst i 2003, hvor jeg var med til at arrangere en workshop i Hannover med unge kunstnere fra Tyrkiet. Serkan Özka² nævnte hans værker fra udstillinger på Proje 4L³ og gav mig hans nummer. Jeg havde googlet ham før vores møde og havde fundet nogle oplysninger om hans grafiske værker om militærnægterbevægelsen i Tyrkiet. Da vi mødtes, prøvede jeg at give indtryk af, at jeg kendte hans tidligere arbejde. Men jeg var helt gal på den: Jeg havde fundet oplysninger om en anden Ahmet Ögüt, der åbenbart var mere kendt end Ahmet på det tidspunkt, men som forsvandt fra offentlighedens søgelys kort efter. Vores første møde blev derfor indledt af en absurd dialog og fortsatte med masser af latter takket være Ahmets sans for humor.

Lige siden har jeg beundret Ahmets humoristiske natur såvel som den enkelhed, præcision og kritiske tankegang, der afspejler sig i hans værker. I lysbilledværket *Somebody Else's Car*, som blev udstillet på den 9. Istanbul Biennale i 2005, ser vi Ahmet gå ind på en parkeringsplads for at forvandle to private biler til henholdsvis en politibil og en gul taxa ved hjælp af simple materialer såsom papir, pap og magneter. Ifølge Marilu Knode⁴ bevæger Ahmets værker sig et sted mellem komedien og guerillateatrets tragedie. Ahmet selv betragter sine subversive, provokerende værker som en personlig respons på spændingerne mellem offentlige og private interesser, forhåbninger og drømme. Biler optræder i flere af værkerne, hvor de repræsenterer begreber som privat ejendom, modernisering og sociale klassetilørsforhold. I *Across the Slope* fra 2008 installerede Ahmet en modificeret Seat 131, så den hang tværs over en rampe, der var blevet bygget inde i galleriet.⁵ Seat 131 er en kombination af

Cevdet Ereğ, *Ruler I*, 2007. Foto: Emre Güven

en italiensk Fiat 131 og en tyrkisk Murat 131 - en bil, der var almindeligt udbredt blandt middelklassen i 1970'erne og 1980'erne. Hvad angår selve Seat-mærket, blev det indført af den spanske Franco-stat i 1970'erne og var på det tidspunkt indbegrebet af alt det arbejderklassen begærede. Ahmet selv udtaler, at "selv hvis du ændrer på en bil og får den til at se langt mere smart og avanceret ud, har den stadig den samme kapacitet." Den modificerede bil synes dermed at være et billede på, hvordan middelklassens drømme hænger frit svævende i luften.

Ahmets værker tager ofte udgangspunkt i hverdagslivet og almindelige handlinger - den modificerede bil er ét eksempel - men de sætter tingene ind i en bredere samfundsmæssig og politisk kontekst ved at inddrage historien og dens indvirkning på de givne samfundsforhold. Med værket *Ground Control* fra 2007-08 reducerede han udstillingsstedet Kunst-Werkes gigantiske hovedrum til to dimensioner ved at dække hele gulvet med tyk, sort asfalt, der normalt bruges til vejarbejde. Ved at føre dette uventede materiale fra gadebilledet ind i udstillingsrummet skabte han et uventet og foruroligende terræn for de besøgende. Som i mange andre af sine værker fremfører Ahmet hermed en politisk kritik, for i Tyrkiet er asfalt et symbol på modernisering og på homogeniseringen af forskellige dele af landet. Vejarbejde indikerer, at Staten er nået frem til et bestemt område og nu kontrollerer det. Asfalt kan derfor betragtes som et politisk redskab, der demonstrerer magt og ensretning gennem kontrol.

I modsætning til Ahmet er jeg aldrig blevet officielt præsenteret for Cevdet, men vi har ikke desto mindre kendt hinanden i flere år. Vi mødtes første gang i forbindelse med den 8. Istanbul Biennale⁶, hvor jeg var udstillingsleder, og Cevdet var en af

de deltagende kunstnere. Han arbejdede på et projekt, der handlede om byen og spatial lyd. Men jeg huskede ham også fra længere tilbage på grund af hans avantgarde-rockband fra 1990'erne, Nekropsi.⁷ Robert Plant fra Led Zeppelin beskrev deres musik som "foruroligende og vild" efter at have set dem som opvarmning i forbindelse med deres koncert i Istanbul i 1998. Jeg havde tilbragt mine teenageår fordybet i rock- og undergrundskulturen, så jeg var på pletten sammen med tusindvis af andre koncertgængere og blev blæst omkuld af Nekropsis larmende fremtoning, da de iklædt minearbejderhjelme gav koncert.

Cevdet har en uddannelsesmæssig baggrund inden for arkitektur og lyd, og han forbløffer mig til stidighed ved den måde, hvorpå han inkorporerer disse to discipliner i sin kunst - og i særdeleshed med sin skarpe, konceptuelle tankegang og udførelse. Hans stedsspecifikke værker er kendetegnet ved deres brug af rytme, og han leger ofte med beskuerens opfattelse og oplevelse af et givent rum. I sit værk *SSS - the Shore Scene Soundtrack* fra 2006 forsøger Cevdet at imitere naturen, helt præcist lyden af havets brusen, ved hjælp af to hænder og et stykke tæppe. I videoperformancen gnider en halvt afklædt mand på tæppet, mens han udfører en række håndbevægelser. Denne performance blev fulgt op af kunstnerbogen *SSS - Themes and Variations for Carpet*, der begynder med nogle overvejelser angående imitationen af naturen, af havets slag mod kysten, og fortsætter som en subjektiv manual for, hvordan man skriver noder til et musikstykke.

Cevdet holder humoren og ironien i baggrunden. Han kombinerer rationelle elementer, såsom referencer til arkitektur og lineær tid, med instinktive fornemmelser og udjævner dermed forskellene mellem to ofte polariserede sfærer. I værket *Fathers' Time Line* fra 2007 bruger han en helt almindelig lineal til at skitsere sin fars livsforløb med markeringer af vigtige milepæle, mens værket *Ruler* viser Cevdets egen livsline på en lineal med arabiske tal, hvor hver centimeter repræsenterer et år af hans liv. I forbindelse med *Ruler* har kurator November Paynter udtalt, at Cevdet skaber sine egne formvarianter i krydsfeltet mellem det visuelle og det arkitektoniske. Hun fremhæver især den måde, han bruger sin overførsels- eller oversættelsesmetode til at skabe konfrontationer med logikken fra andre kulturer, i dette tilfælde den arabiske.⁸ I udstillingsrækken *Tactics of Invisibility*⁹, 2010-11, viderefører Cevdet sine refleksioner over lyd, rum og arkitektur, denne

gang gennem tanken om usynlighed, som i værket *Kolon*. Cevdet forklarer det som et forsøg på at gøre noget usynligt ved at konstruere. I modsætning til den ideelle verden, hvor bygge- og konstruktionselementerne gøres så usynlige som muligt i udstillingsrummet, har Cevdet i træ skabt en kopi af en af de bærende søjler i galleriet. Han indføjer dermed en ekstra søjle, men efterlader et lille hul bag, hvorigennem nogle højtalters udsendelser deres lydsignaler. Med denne fysiske intervention, der i første omgang ikke bemærkes, fører Cevdet publikum bag lyset, og samtidig skaber de diffuse lyde fra højtalters en lydæssig intervention i rummet og en rumlig volumen.

Hvis jeg skal vende tilbage til spørgsmålet om, hvordan jeg mødte Ahmet Cevdet Bey, havde det at gøre med en række sammenfald og tilfældigheder i forbindelse med mit arbejde med kunst og, for nu at være helt præcis, mit arbejde med udstillinger baseret på samarbejde og fælles positioner. Denne udstilling bygger på partnerskaber på flere forskellige niveauer - mellem kunstnere, institutioner og lande. Jeg har altid ment, at holdånd er vigtig. At den kan skabe helt nye måder at opfatte og tænke ting på. Ahmet Cevdet Bey er en figur, der helt naturligt er opstået ud af et møde mellem to fremtrædende kunstnere fra Tyrkiet; venner, som allerede havde et stærkt ønske om at samarbejde, da vi mødtes. Vi kunne umuligt forhindre dem i at tage denne udfordring op, og derfor overlader vi Overgadens øverste etage til Ahmet Cevdet Bey.

1. "Bey" er en tyrkisk titel, som traditionelt blev givet til stammeoverhoveder, medlemmer af herskende familier eller vigtige embedsfolk. Senere blev "bey" en høflig tiltaleform i Tyrkiet og andre arabiske lande og svarer i dag til "hr." på dansk.
2. Tyrkisk konceptkunstner; samarbejdede senere samme år med Ahmet Ögüt på en kontroversiel skulptur, *Statue of a Turk Carrying 11 Watermelons*, der var inspireret af en politisk ukorrekt vittighed.
3. Proje 4L - Istanbul Museum of Contemporary Art blev indviet i 2001 og viste en række væsentlige udstillinger af samtidskunst af tyrkiske kunstnere før omlægningen i 2004.
4. Marilu Knode er direktør ved Laumeier Sculpture Park, arrangerede Ahmet Ögüts udstilling *Underestimated Zones* med værker fra 2005-10. Marilu Knode: *Underestimated Zones*, udstillingskatalog, 2010, s. 3-9.
5. SALT, en helt ny institution for samtidskunst og forskning i Istanbul, viser Ahmet Ögüts *Across the Slope* som soloudstilling under titlen *Modern Essays I* i 2011.
6. Cevdet Ereğ & Emre Erkal bidrog til biennalen med *Content*, det eneste lydbaseerede projekt i udstillingen. Værket handlede om byen oplevet indefra. Den sammenførte den rumlige og lydæssige karakter af to forskellige rum - hovedsalen i Hagia Sophia, der var et af biennalens udstillingssteder på det tidspunkt, og en almindelig container.
7. Rockband fra Istanbul, blander flere forskellige genrer såsom eksperimenterende rock, post-industrial og progressiv metal. Bandet var aktivt i 1990'erne, men udgav efter en lang pause et nyt album, *Nekropsi*, i 2007 og nåede dermed ud til såvel et nyt publikum som loyale fans.
8. November Paynter: "A Few Retrospectives - Cevdet Ereğ", 2008, www.apglobal.org/view/article.asp?ID=74
9. *Tactics of Invisibility* er en tredelt udstilling, der blev vist i 2010-11 i Wien, Berlin og Istanbul. Cevdet Ereğ blev bedt om at arbejde med stedsspecifikke værker og interventioner til alle tre dele.

Çelenk Bafra har co-kurateret udstillingen i samarbejde med Kathrine Bolt Rasmussen, Hun er kurator på Istanbul Modern, og indtil 2010 arbejdede hun for IKSU i Istanbul som leder af Istanbul Biennalen og som kunstnerisk leder af en række kunstprojekter i udlandet.

ISTANBUL FOUNDATION FOR CULTURE AND ARTS

Istanbul Foundation for Culture and Arts (IKSV) blev grundlagt i 1973 med det formål at fremme de fineste eksempler på kulturel og kunstnerisk produktion fra hele verden samt at præsentere Istanbul kunstpublikum for nye initiativer og bevægelser. IKSV har siden 2004 udvidet sine internationale aktiviteter og arrangerer nu tværkulturelle programmer i Tyrkiet samt festivaler og aktiviteter i Europas førende byer; alt sammen tiltag, der afspejler Tyrkiets kunst- og kulturliv og skaber en platform for forståelse, dialog og interaktion. Siden 2007 har IKSV også bestyret den tyrkiske pavillon på Venedig Biennalen. Denne udstilling er et samarbejde mellem IKSV og Overgaden. Samtidig gennemføres en række koncerter under overskriften *Simdi Now* i Sverige.

CV

Cevdet Ereğ (f. 1974) har en BA i arkitektur fra Mimar Sinan University of Fine Arts, Istanbul, og er ph.d. i lyd fra I.T.U. MIAM Center for Advanced Studies in Music, Istanbul. Hans værker har bl.a. været vist på 8. Istanbul Biennale; Platform Garanti, Istanbul; Martin Gropius Bau, Berlin; Stedelijk Museum, Amsterdam; Tate Modern, London; Arter, Istanbul; Extra City, Antwerpen og Artist Space, New York. I 2005-06 var Ereğ på residency-ophold ved Rijksakademie, Amsterdam og i 2008 udgav han bogen *SSS - The Shore Scene Soundtrack*. I 2011 deltog Ereğ på 12. Istanbul Biennale. Han bor i Istanbul.

Ahmet Ögüt (f. 1981) er uddannet fra Hacettepe University, Ankara og Yıldız Teknik University, Istanbul, i perioden 1999-2006. Han har en lang række soloudstillinger bag sig, senest på SALT, Istanbul; Fondazione Giuliani, Rom; Kunsthalle Lissabon; UC Berkeley Art Museum; Museum Villa Stuck, München; Artspace Visual Arts Centre, Sydney og Kunsthalle Basel. Desuden har hans værker været vist på Performa 09, New York; 5. Berlin Biennale, 9. Istanbul Biennale og 53. Venedig Biennale, hvor han repræsenterede Tyrkiet sammen med Banu Cennetoglu. I 2011 deltog Ögüt bl.a. på 12. Istanbul Biennale, 4. Moskva Biennale samt på Asian Art Biennial i Taiwan. Han bor i Amsterdam.

ARTIST TALK

Lørdag d. 3. september kl. 13 fortæller de to kunstnere om tanken bag horrortunnelen og præsenterer en række af deres tidligere arbejder. Talken foregår på engelsk.

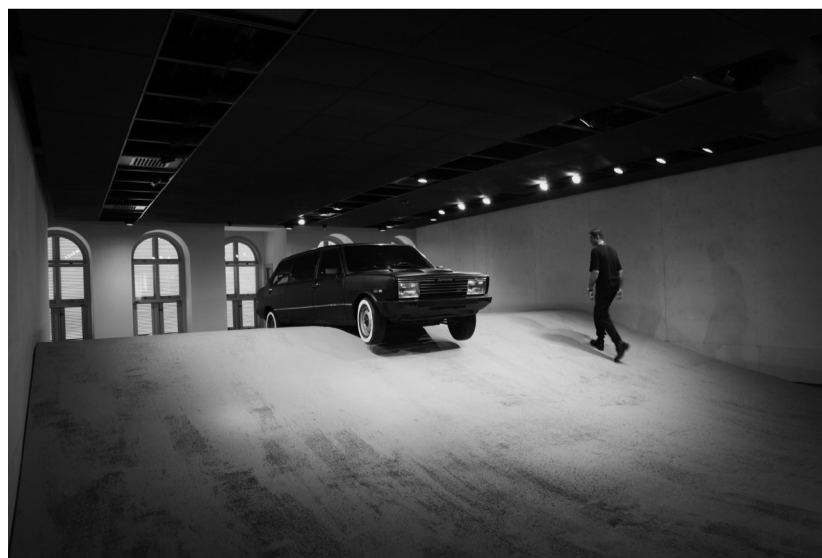
KOMMENDE UDSILLINGER

Fredag d. 25. november 2011 er der fernisering på udstillingen *Rum#310* af Lone Haugaard Madsen og på udstillingen *Full Frontal Nudity* af Rolf Nowotny. Udstillingerne varer til og med d. 29. januar 2012.

Oversættelse: René Lauritsen

Denne udstillingsfolder kan downloades fra www.overgaden.org

Under protektion af Turkish Ministry of Foreign Affairs. Støttet af The Promotion Fund of the Turkish Prime Ministry. I samarbejde med IKSV.

Ahmet Ögüt, *Across the Slope*, 2008-2011